

DIANA GABALDONOVÁ
OUTLANDER

- 6 -
ZÁVAN SNEHU
A POPOĽA

2. časť

ZELENÝ
KOCÚR

POZRITE SI SERIÁL NA NETFLIXE!

Diana Gabaldonová

ZÁVAN ŠNEHU
A POPOĽA

DRUHÁ ČASŤ

Z anglického originálu Diana Gabaldon: *Breath of Snow and Ashes* (Anchor Canada, a division of Random House of Canada Limited, 2006)

Translation © Miroslava Dubanová.

Jazyková redaktorka: Alexandra Strelková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

A *Breath of Snow and Ashes*

Copyright © 2005 by Diana Gabaldon

All rights reserved.

Slovak edition © 2022 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.

www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-98-2

EAN 9788089761982

The *Outlander* television series is copyrighted by Sony Pictures Television Inc.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani nesmie byť prenášaná elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Za porušenie autorského práva sa pokladá aj fotokopírovanie alebo iné reprografické kopírovanie licencie Kanadskej agentúry pre vydanie autorských práv.

Anchor Canada a tiráž sú ochrannými známkami.

ÔSMA ČASTĚ

Poslanie

58

Milovať jeden druhého

Roger sa nadýchol najviac, ako to išlo, a čo najhlasnejšie zakričal. Hlasné to teda nebolo, dočerta. Znova. A znova.

Bolelo to. Aj sa to zhoršovalo. Ten slabý pridusený zvuk spôsoboval, že sa Rogerovi chcelo zmlknúť a už nikdy viac ústa neotvoriť. Nadýchol sa, zavrel oči a z celej sily zakričal, alebo sa o to aspoň pokúsil.

Na pravej vnútornej strane hrdla zacítil páľčivú bolesť, až zmlkol a lapal po dychu. Chvíľu opatrne dýchal, preglgol a urobil to zas.

Bože, to bolí.

Pošúchal si rukávom uslzené oči a odhodlával sa na ďalší pokus. Nadul hruď a zaťal päsťe, no vtom začul hlasy, a tak vzduch z pľúc vypustil.

Hlasy na seba volali neďaleko od neho, no slovám nerozumel. Asi lovcí, premýšľal. Bol pekný jesenný deň, vzduch bol ako modré víno a lesom prebleskovalo neposedné svetlo.

Listy sa už začínali šúveriť, niektoré už opadávali a neustále sa Rogerovi mihotali na okraji zorného poľa. Dobre vedel, že v takom prostredí môže každý pohyb pripomínať zver. Nadýchol sa k ďalšiemu zvolaniu, no zaváhal a zamrmlal si: „Doriti.“ Výborne. Radšej sa dal omylom zastreliť ako jeleň, než by sa mal ďalším krikom strápníť.

„Somár,“ počastoval sa, nadýchol sa a z celej sily zvolal: „Haló!“ Hlas mal slabý a tichý. Znova. Znova. A znova. Na piaty raz si za-

čínal myslieť, že bude lepšie dať sa zastreliť, ako sa ďalej pokúšať dať o sebe vedieť, no konečne sa sviežim ľahkým vzduchom k nemu donieslo slabé „Haló!“.

Odlahlo mu. Prestal kričať a rozkašľal sa. Hrdlo mal boľavé ako otvorenú ranu, preto ho prekvapilo, že nevykašliava krv. Pokúsil sa rýchlo zahmkať, potom opatrne prechádzal na vyššie tóny. A o oktávu vyššie. No, takmer o oktávu, pretože tam už narazil na obmedzenie, z ktorého sa hrtanom šírila ostrá bolesť. Napokon celá oktáva. Prvý raz od zranenia sa mu podarilo také hlasové rozpätie.

Povzbudený nepatrným dôkazom o svojom pokroku veselo pozdravil prichádzajúcich lovcov s dlhými puškami v rukách: Allana Christieho a Iana Murrayho.

„Kazateľ MacKenzie!“ pozdravil ho Allan a uskŕňal sa ako nevšedne priateľská sova. „Čo tu robíte taký samučičký? Nacvičujete si svoju prvú kázeň?“

„Vlastne áno,“ spokojne odvetil Roger. Bola to svojím spôsobom pravda a na to, čo robil v lese sám, bez zbrane, pasce či udice, neexistovalo iné vysvetlenie.

„No, radšej si dajte záležať,“ pokyvoval hlavou Allan. „Prídu všetci. Otec kvôli tomu od rána do večera naháňa Malvu a tá zametá a upratuje.“

„Aha? Nuž, tak jej povedzte, že si to vážim, dobre?“ Po dlhšom zvažovaní sa spýtal Thomasa Christieho, či sa nedeľné bohoslužby môžu konať v jeho učiteľskom dome. Ako všetky chalupy na Holi bola i tá jeho len obyčajná chatrč, no keďže v nej prebiehalo vyučovanie, hlavná izba bola o čosi priestrannejšia, ako býva zvykom. A hoci by Jamie určite dovolil na tento účel využiť veľký dom, Roger mal pocit, že jeho ovečky (aké zaväzujúce slovo!) by sa možno necítili dobre, keby sa ich bohoslužby konali v dome katolíka – hoci aj ústretového a tolerantného.

„Prídeš, nie?“ opýtal sa Allan Iana. Toho pozvanie prekvapilo a neisto si počúchal hánkami pod nosom.

„Och, nuž, ale ja som pokrstený rímsky katolík, eh?“

„Dobre, ale aj tak si predsa kresťan,“ trocha netrpezlivo vyzvedal Allan. „Alebo nie? Niektorí ľudia vravia, že si sa u Indiánov obrátil na pohanstvo a názor si nezmenil.“

„To naozaj vravia?“ pokojne zareagoval Ian, no Roger mu v tvári zazrel isté napätie. Bolo zaujímavé, že Ian na otázku neodpovedal, ale radšej sa spýtal: „Príde si ťa vypočuť aj tvoja žena, bratranec?“

„Príde,“ potvrdil Roger a v duchu si na tú príležitosť držal palce. „Aj s Jemom.“

„Čo povieš na toto?“ spýtala sa ho predtým Brianna a uprela naňho nadšený pohľad, zdvihla málinko bradu a nepatrne pootvorila pery. „*Jackie Kennedyová. Myslíš, že je to ono alebo sa mám radšej tváriť ako kráľovná Alžbeta pri prebliadke armády?*“ Stisla pery, mierne vťahla bradu a na flexibilnej tvári sa jej výraz nadšenej pozornosti zmenil na dôstojný súhlas.

„Och, určite pani Kennedyová,“ ubezpečil ju Roger. Bude rád, keď si Brianna zachová vážnu tvár, a už vôbec netrvá na tom, aby si nasadila výraz niekoho iného.

„Dobre, prídem teda aj ja... ak si nemyslíš, že to niekto bude považovať za nevhodné,“ formálne dodal Ian a Allan nad tým len veľkoryso hodil rukou.

„Och, budú tam všetci,“ zopakoval. Pri tej predstave sa Rogerovi trochu zovrel žalúdok.

„Idete na jeleňa?“ opýtal sa a ukázal na pušky v nádeji, že sa mu podarí rozhovor skrútiť na niečo iné ako na vlastný nadchádzajúci kazateľský debut.

„Áno,“ odpovedal Allan, „no potom sme týmto smerom začuli revať pumu.“ Kývol hlavou na okolitý les. „Ian povedal, že ak je tu puma, jelene budú dávno preč.“

Roger úkosom pozrel na Iana a jeho neprirodzené ľahostajný výraz mu napovedal viac ako chcel vedieť. Allan Christie sa narodil a vyrástol v Edinburghu a nemusel rozoznať rev pumy od ľudského hlasu, ale Ian celkom iste áno.

„To je škoda, že odplašila zver,“ povedal Roger a zdvihol na Iana obočie. „Tak poďme, vrátim sa s vami.“

Ako text svojej prvej kázne si vybral „Miluj blížneho svojho“. „Staré, ale dobré,“ povedal Brianne, ktorá na to zareagovala zafučaním. Keďže Roger už počul aspoň sto rôznych variácií tejto témy, bol si

pomerne istý, že má dostatočný materiál na nevyhnutných tridsať či štyridsať minút.

Štandardná bohoslužba bývala oveľa dlhšia (čítanie niekoľkých žalmov, rozoberanie odseku Písma na daný deň a prosby za jednotlivých členov kongregácie), ale to by jeho hlas nezvládol. Bude sa musieť na plnohodnotnú bohoslužbu vypracovať, keďže tá poľahky môže trvať aj tri hodiny. Roger si na začiatok u Toma Christieho, ktorý bol starším zboru, zariadil čítanie a úvodné modlitby. Potom sa uvidí, ako sa veci vyvinú.

Brianna skromne sedela naboku a pozorovala ho, chvalabohu, nie ako Jackie Kennedyová: kedykoľvek sa im stretli pohľady, oči sa jej roznežneli skrytým úsmevom.

Priniesol si aj poznámky pre prípad, že by mu vyschol prameň inšpirácie, ale napokon ich nepotreboval. Chvíľu ostal bez dychu – to vtedy, keď Tom Christie po dočítaní textu zaklapol Bibliu a významne sa naňho pozrel. No hneď ako Roger začal, cítil sa ako ryba vo vode. Pripomínalo mu to prednášanie na univerzite, no toto zhromaždenie bolo bezpochyby oveľa pozornejšie než jeho bežní univerzitní študenti. Ani ho nikto neprerušoval otázkami, ani sa s ním nedohadoval, teda aspoň kým rozprával.

Zo začiatku si intenzívne uvedomoval svoje okolie: slabý pach zhromaždených ľudských tiel a opekanej cibulky z predchádzajúceho večera vo vzduchu, ošúchanú drevenú podlahu (vydrhnutú a voňajúcu lojovým mydlom) a v laviciach natlačených ľudí. No aj priestor na státie bol zaplnený do posledného miestečka. Avšak po niekoľkých minútach si Roger uvedomoval už len tváre pred sebou.

Allan Christie nepreháňal a naozaj prišli všetci. Bolo tu takmer toľko ľudí ako pri jeho poslednom verejnom vystúpení, keď stará pani Wilsonová napokon vstala z mŕtvych.

Roger uvažoval, do akej miery vtedajšie okolnosti prispeli k jeho momentálnej popularite. Zopár ľudí si ho ukradomky prezeralo, ako keby na požiadanie dokázal premeniť vodu na víno, no väčšina sa pri jeho kázaní tvárila spokojne. Hlas mal síce zachrípnutý, ale, chvalabohu, hovoril dosť hlasno.

Roger veril veciam, o ktorých rozprával, preto sa mu po úvode rozprávalo ľahšie. Keďže sa nemusel sústrediť na reč, mohol pozerieť z jedného účastníka na druhého, a vyvolať tak zdanie, že sa im

prihovára jednotlivo a zároveň si vzadu v hlave ukladať náhodné postrehy.

Neprekvapilo ho, že Marsali s Fergusom neprišli, ale Germain tu bol: sedel vedľa Brianny s Jemom a Aidanom McCallumom. Keď začal hovoriť, všetci traja chlapci sa začali počúvať a ukazovať naňho, no Brianna ich správanie zarazila nejakou tichou vyhrážkou a obmedzili sa už len na bežné vrtenie. Aidanova matka sedela vedľa syna z druhej strany a upierala na Rogera taký otvorene zbožňujúci pohľad, až mal z toho nepríjemný pocit.

Christieovci zaujali čestné miesto v strede prvej lavice: vážna Malva Christieová v čipkovanom čepci, z jednej strany ochranársky sedel jej brat a z druhej otec, ktorý si zjavne neuvedomoval kradmé pohľady, čo na jeho dcéru vrhali niektorí mladíci.

Rogera dosť prekvapilo, že prišli aj Jamie s Claire, hoci stáli úplne vzadu. Jeho svokor sa tváril nezúčastnený, no Clairina tvár bola ako otvorená kniha a očividne ju priebeh udalosti bavil.

„...ak skutočne uvažujeme o Kristovej láske v jej podstate...“ Bol to inštinkt, vycibrený nespočtelným množstvom prednášok, ktorý mu napovedal, že niečo nie je v poriadku. V zadnom rohu, kde stálo niekoľko výrastkov, sa začalo niečo diať. Bolo medzi nimi zopár z početného potomstva McAfeeovcov a Jacky Lachlan, všeobecne prezývaný „ruka satanova“.

Nešlo o nič viac než o postrčenie, záblesk v oku a akési skryté vzrušenie. No Roger ho cítil a kútikom prižmúreného oka chlapcov priebežne pozoroval a dúfal, že ich tým upokojí. A tak sa stalo, že sa tým smerom díval práve vo chvíli, keď pomedzi topánky pani Crombieovej prekĺzol had. Bol to väčší druh hadiarky s červenými, žltými a čiernymi pásmi a napriek okolnostiam bol celkom pokojný.

„Takže by sme sa mohli opýtať: ‚Kto je môj blížny?‘ Je to dobrá otázka, pretože ste prišli bývať na miesto, kde stretávate takmer samých cudzích ľudí... a mnohí z nich sú i pomerne čudní.“

Zhromaždením pri tých slovách preletel uznanlivý chichot. Had sa zatiaľ lenivo plazil a so zdvihnutou hlavou a mihajúcim sa jazykom zvedavo skúmal vzduch. Musí ísť o skroteného hada, pretože nemal z tlačiacich sa ľudí strach.

No to neplatilo opačným smerom: hady sa v Škótsku bežne nevyskytovali a väčšina prisťahovalcov z nich mala obavy. Okrem

prirodzeného stotožňovania hada s diablom, zväčša nevedeli odlíšiť jedovatého hada od ostatných, pretože jediný škótsky had (zmija) jedovatý je. Keď sa pozrú dolu a zbadajú, čo sa im to potichu plazí na dlážke pri nohách, nastane hystéria, ponuro uvažoval Roger.

Z kúta s previnilcami sa ozval tlmený chichot a hneď sa k nim otočilo niekoľko hláv s jednohlasným prísny „Psst!“

„...keď som bol hladný, nasýtiti ste ma, keď som bol smädný, napojili ste ma. Poznáte niekoho, kto by vyhnal dokonca... dokonca i cudzinca, sassenchu –, keby prišiel hladný k dverám?“

Zdvihla sa vlna veselosti a niektorí pohoršene pozreli na Claire, ktorá zružovela, no ako si Roger všimol, nie od hnevu, ale od potlačovaného smiechu.

Rýchlo pozrel nadol. Had sa zastavil, aby si oddýchol, no už sa znova dal do pohybu a opatrne sa posúval za roh lavice. Rogera upútal náhly pohyb: Jamie si hada všimol a strhol sa. Ostal strnulo stát a po očku ho pozoroval, ako keby to bola bomba.

Roger hluché miesta kázne vyplňal rýchlymi modlitbami za to, aby nebeská prozretelnosť potichu vyhnala hada otvorenými zadnými dverami. Modlil sa čoraz intenzívnejšie a zároveň si nenápadne rozopínal kabát, aby mohol voľnejšie zasiahnuť.

Ak sa ten prekliaty tvor pustí dopredu namiesto k zadným dverám, bude musieť skočiť a chytiť ho, než si ho všetci všimnú. Bude to rušivé, no oveľa menej, než...

„... takže ste si všetci všimli, čo povedal Ježiš Samaritánke pri studni...“

Had bol stále obkružený okolo rohu lavice a rozhodoval sa. Nebol od Jamieho ďalej než na tri stopy. Ten hada pozoroval ako jastrab a na čele sa mu očividne ligotal pot. Roger si uvedomoval, že jeho svokor hady urputne neznáša... niet divu po tom, čo ho pred tromi rokmi jeden veľký štrkáč takmer zabil.

Medzi Rogerom a hadom boli tri lavice plné ľudí – pridaleko, aby na tvora dočiahol. Bree, ktorá by to mohla vyriešiť, bola na úplne opačnom konci miestnosti. Nedá sa nič robiť, povzdychol si rezignovane v duchu. Musel by priebeh zhromaždenia prerušiť a veľmi pokojným hlasom privolať niekoho spoľahlivého... ale koho? Rýchlo sa rozhladol a zbadal Iana Murrayho, ktorý,

chvalabohu, sedel dosť blízko a mohol teda hada chytiť a vyniesť von.

Roger už-už otváral ústa, keď tu sa had, ktorého momentálny výhľad už začal nudiť, rýchlo preplazil okolo lavice a zamieril k zadnému radu.

Roger nespúšťal z hada oči, a tak ho prekvapilo ako nikoho (nepochybné vrátane samotného hada), keď sa Jamie zrazu zohol, zdvihol ho zo zeme a všuchol si vyľakané zviera pod pléd.

Jamie bol veľký chlap a pri jeho prudkom pohybe sa viacerí otočili a pozerali, čo sa stalo. Jamie prestúpil z nohy na nohu, zakašľal a predstieral, že ho Rogerova kázeň nemierne zaujala. Keď ľudia zistili, že nie je na čo sa dívať, otočili sa a pohodlnejšie sa usadili.

„...A v príbehu o milosrdnom Samaritánovi znova narážame na Samaritánov. Väčšina z vás ho pozná, no pre deti, čo tento príbeh ešte nepočuli...“ Roger sa usmial na Jema, Germaina a Aidana, ktorí sa krútili ako červíky a nadšene pišťali, že si ich verejne vybral.

Kútikom oka Roger videl, že Jamie stojí ako prikovaný a bledý ako plátno jeho najlepšej košele. Pod ňou sa niečo mrvilo a v zovretej dlani sa na okamih mihli ligotavé šupiny: had sa mu očividne pokúšal ujsť hore rukávom a Jamie mu zabránil vystrčiť sa cez golier len tak, že ho zúfalo držal za chvost.

Jamie sa príserne potil, no to aj Roger. Všimol si, že Brianna sa naňho mierne zamračila.

„...a tak Samaritán povedal hostinskému, aby sa o neboráka postaral, obviazal mu rany a nakrmil ho a že sa cestou späť sám zastaví vyrovnáť dlh. A tak...“

Roger videl, že Claire sa naklonila k Jamiemu a čosi mu zašepkala. Jamie zavrtel hlavou. Roger tipoval, že Claire si hada všimla (sotva si ho mohla nevšimnúť) a nabádala Jamieho vyjsť von, čo Jamie rozhodne odmietol, pretože nechcel kázeň prerušovať – vyjsť von mohol totiž len tak, že sa pretlačí pomedzi viacerých stojacich poslucháčov.

Roger zmlkol a poutieral si tvár veľkou vreckovkou, čo mu na tento účel nabalila Brianna. Spod vreckovky zazrel, ako Claire vopchala ruku do otvoru v sukni a vytiahla veľké plátenné vrecko.

Zdalo sa, že sa s Jamiem pošepky dohaduje a on len krúti hlavou a vyzerá ako legendárny spartánsky chlapec s líškou zahryznutou do útroh.

Potom sa z ničoho nič hadia hlava s mihajúcim sa jazykom zjavila Jamiemu pod bradou a on vytreštil oči. Claire sa v mihu postavila na špičky, schmatla hada za krk, vytiahla udiveného tvora manželovi spod košeľe ako kus povrazu. Napchala zviňajúceho sa plaza dolu hlavou do vrečka a zatiahla na ňom šnúrkou.

„Chvála Pánovi!“ vyprskol Roger a celé zhromaždenie poslušne zahlaholilo „Amen!“, hoci ho vsuvka mierne zmiatla.

Muž vedľa Claire, ktorý bol svedkom rýchleho sledu udalostí, cívil s vypleštenými očami. Claire napchala rozčúlene sa vzdúvajúce vrečko späť do sukne a prehodila si cezeň šál. Džentlmenovi vedľa seba venovala pohľad, ktorý hovoril „Na čo to zízate, človeče?“, obrátila tvár dopredu a nahodila zbožne sústredený výraz.

Roger sa nejako dopracoval k záveru a dost sa mu uľavilo, že je had pod kontrolou, takže ho príliš nerozhodila ani posledná pieseň (jedna z tých zdĺhavých „opakovacích“, kde mal predspievať každý riadok a zhromaždenie po ňom opakovalo), hoci už nemal takmer žiadny hlas a to málo, čo mu ešte z neho zostalo, škriľpalo ako nenaolejované pánty.

Košľa sa naňho lepila, a keď stál vonku, potriasal si rukami, ukláňal sa a prijímal láskavé slová svojich ovečiek, chladný vzduch naňho pôsobil ako balzam.

„Skvelá kázeň, pán MacKenzie, vynikajúca!“ ubezpečovala ho pani Gwiltyová. Štuchla do svojho vyciveného spoločníka, čo jej mohol byť buď manželom, alebo svokrom. „No či to nebola vynikajúca kázeň, pán Gwilty?“

„Mhm,“ uvážlivo sa ozval scvrknutý džentlmen. „Nie zlé, nie zlé. Trochu krátke a vynechali ste ten pekný príbeh o pobeħlici, ale bezpochyby sa časom vypracujete.“

„Bezpochyby,“ prikývol usmievajúci sa Roger a v duchu sa čudoval, *o akej pobeħlici?*

„Ďakujem, že ste prišli.“

„Ó, za nič na svete by som si to nenechala ujsť,“ informovala ho ďalšia dáma. „Hoci spievanie nám nevyšlo úplne podľa predstáv, však?“

„Nie, obávam sa, že nie. Možno nabudúce...“

„Nikdy som nemala rada 109. žalm, je taký nudný. Nabudúce by ste nám mohli vybrať nejaký rezkejší, dobre?“

„Áno, dúfam, že...“

„Tato, tato, tato!“ vrazil mu Jem do nôh a nadšene ho objal okolo stehien, až ho takmer zvalil.

„Dobrá práca,“ povedala na pohľad pobavená Brianna. „Čo sa to dialo vzadu? Stále si sa tam pozeral, ale ja som nič nevidela a...“

„Pekná kázeň, pekná kázeň!“ uklonil sa Rogerovi starší pán Ogilvie, a keď odchádzal, povedal manželke, zakvačenej do jeho ruky: „Chudák mladý, spieva falošne, ale keď sa to tak vezme, kázeň nebola taká zlá.“

Germain a Aidan sa pripojili k Jemmymu. Všetci sa naraz pokúšali Rogera objat' a on sa ich zo všetkých síl snažil obsiahnuť, pričom sa na ostatných usmieval a súhlasne prikyvoval na návrhy, aby: hovoril hlasnejšie, kázal po gaelsky, vystríhal sa latinčiny (akej latinčiny?) a katolíckych poznámok, snažil sa tváriť menej nervózne a viac šťastne, pokúsil sa nevrtiť a pridať viac príbehov.

Jamie vyšiel von a vážne mu potriasol rukou.

„Veľmi pekné,“ povedal.

„Vďaka.“ Roger nevedel, čo má povedať. „Ty... no. Vďaka,“ zopakoval.

„*Nikto nemá väčšej lásky,*“ zacitovala Claire a spoza Jamieho ruky sa na Rogera usmiala. Victor jej nadvihol šál a Roger si všimol, že sa jej bok sukne neprirodzene vlní.

Jamie potichu pobavene zabručal.

„Hmm. Možno by si si mal odchytiť Raba McAfeeho a Isaiaha Lachlana a dať im kázeň na text „*Kto však miluje svojho syna, včas ho vychováva*“.

„McAfee a Lachlan. Dobre, urobím to.“ Alebo si skrátka vezme McAfeeovcov a Jackyho Lachlana nabok a pokára ich sám.

Vyprevadil posledného účastníka, s poďakovaním sa rozlúčil s Tomom Christiem a jeho rodinou a zamieril domov na obed s vlastnou rodinou v päťach. Za bežných okolností by sa poobede konala ďalšia bohoslužba, ale na to sa ešte necítil.

Na chodníku pred ním kráčala stará pani Abernathyová, ktorej pomáhala len o niečo mladšia pani Coinneachová.

„Prijemný mladík,“ poznamenala pani Abernathyová a jej chrapľavý starecký hlas sa niesol sviežim jesenným vzduchom. „Ale aký bol nervózny, och! Pot sa z neho len tak lial, videla si?“

„Áno, no, asi sa hanbí,“ pokojne odvetila pani Coinneachová.
 „Podľa mňa si časom zvykne.“

Roger ležal v posteli, vychutnával si pocit z dobre vykonanej práce toho dňa, úľavu z odvrátených katastrof a pohľad na manželku, ktorá kľačala pri kozube a žiara zo žeravých uhlíkov jej presvecovala tenkú látku na košeli, dotýkala sa jej pokožky a končekov vlasov, až to vyzeralo, že je osvetlená zvnútra.

Keď pridusila oheň na noc, vstala a pozrela na Jemmyho, čo skrútený vo svojej posteli vyzeral pred spaním ako anjeličik.

„Vyzeráš zamyslený,“ usmiala sa a vyliezla na matrac. „O čom premýšľaš?“

„Snažím sa prísť na to, čo také som povedal, že to pani MacNeilová považovala za latinčinu, a to už ani nehovorím o katolíckych poznámkach,“ odpovedal Roger a dobrosrdečne sa posunul, aby jej urobil miesto.

„Veď si nezačal spievať Ave Maria, ani nič také,“ chlácholila ho Brianna. „To by som si všimla.“

„Hm,“ povedal a zakašlal. „Spievanie mi ani nespomínaj.“

„To sa zlepši,“ rázne odvetila Brianna, obrátila sa a začala sa mrviť a krútiť v snahe vytvoriť si hniezdočko. Matrac bol vypchatý vlnou, ktorá bola oveľa pohodlnejšia (a aj značne tichšia) ako kukuričné šúpolie, no vytvárali sa v nej hrče a čudné priehlbiny.

„Áno, možno,“ zareagoval Roger, hoci si pritom myslel *Možno. Ale už to nikdy nebude také ako predtým*. No premýšľať nad tým nemalo zmysel, už sa nad tým nasmútil dosť. Je čas vyťažiť z momentálnej situácie čo najviac a pohnúť sa ďalej.

Keď sa Brianna napokon usalašila, obrátila sa k nemu a spokojne si vzdychla. Ako keby sa jej v tej chvíli telo roztopilo, obtieklo jeho telo a kopírovalo jeho krivky – bola to jedna z jej mnohých zázračných schopností. Vlasy si na noc zaplietla do hrubého vrkoča. Roger jej po ňom rukou prechádzal po celej dĺžke a pri spomienke na hada sa nepatrne otriasol. Zaujímalo by ho, čo s ním Claire urobila. Pravdepodobne ho pragmaticky vypustila na záhrade loviť myši.

„Už si prišiel na to, ktorý príbeh o pobežnici si vynechal?“ zamrm-lala Brianna a obtierala sa oňho bokmi síce nenápadne, no určite nie náhodou.

„Nie. V Biblii sa spomína hrozne veľa pobežlíc.“ Nežne vzal me-dzi zuby konček jej ucha a Brianna sa náhle zhlboka nadýchla.

„Čo je to pobežlica?“ ozval sa z postielky tichý ospalivý hlások.

„Len spi, kamarát... poviem ti to ráno,“ zvolal Roger a rukou kízal po Brianninom veľmi okrúhlom, veľmi pevnom a veľmi teplom boku.

Jemmy určite zaspí do niekoľkých sekúnd, no uspokojili sa len s tichými kradnými dotykmi pod prikrývkou a čakali, než bude *tvrd* spať. Keď sa už raz Jemmy dostal do ríše snov, spával ako za-bitý, no neraz sa na pokraji spánku prebral, vyrušený nevhodnými zvukmi svojich rodičov.

„Je to také, ako si si predstavoval?“ opýtala sa Bree a zamyslene mu palcom krúžila po bradavke.

„Či je to také... aha, kázanie. No, keď vynecháme hada...“

„Nie len to. Myslím celkovo. Myslíš, že...“ hľadela mu do očí a Roger sa snažil myslieť na to, čo hovorí, a nie na to, čo robí.

„Ach...“ Zovrel jej ruky v dlani a zhlboka sa nadýchol. „Áno. Myslíš, či som si tým stále istý? To som. Keby som o tom nebol presvedčený, nerobil by som to.“

„Otec – tatko – vždy vravieval, že je veľkým požehnaním mať ne-jaké poslanie a vedieť, že je človek povolany robiť niečo konkrétne. Myslíš, že si mal... poslanie vždy?“

„Nuž, nejakú dobu som mal fixnú predstavu, že som povolaný stať sa potápačom,“ odpovedal Roger. „Nesmej sa, myslím to vážne. A čo ty?“

„Ja?“ Brianna sa zatvárila prekvapene, no potom stiahla pe-ry a premýšľala. „No, chodila som do katolíckej školy, takže nás všetkých nabádali stať sa kňazmi alebo mníškami... no ja som bola dosť pevne presvedčená, že nemám náboženské poslanie.“ „Chvalabohu,“ povedal Roger tak vrúcne, až sa zasmiala.

„Potom som si na chvíľu myslela, že sa stanem historičkou – chce-la som ňou byť. A naozaj to *bolo* zaujímavé,“ dodala pomaly. „Mohla som sa ňou stať. Ale... v skutočnosti som najviac zo všetkého chcela budovať. Vyrábať veci.“ Vytiahla si ruku z jeho zovretia a zakrútila

dlhými pôvabnými prstami. „Ale neviem, či je to v skutočnosti nejaké poslanie.“

„Nemyslíš si, že i materstvo je istým druhom poslania?“ Roger sa tu pohyboval na tenkom ľade. Brianne niekoľko dní meškali mesiačky, no ani jeden z nich sa k tomu zatiaľ nevyjadril (a ani neplánoval).

Brianna sa rýchlo cez plece ohliadla na postieľku a vystrúhala grimasu, ktorú si Roger nevedel vysvetliť.

„Dá sa povolaním nazvať to, čo sa väčšine ľuďom deje náhodne?“ opýtala sa. „Nechcem tým povedať, že to nie je dôležité... ale nemal by mať pri tom človek na výber?“

Výber. Nuž, k Jemovi prišli skrz-naskrz náhodou, ale pre toto (ak tu niečo bolo) sa skutočne rozhodli.

„Neviem.“ Uhladil jej na chrbte dlhý vrkoč a ona sa k nemu inštinktívne pritisla bližšie. Roger si pomyslel, že je na dotyk tak nejako zrelšia než zvyčajne – týkalo sa to jej prs. Boli mäkšie. A väčšie.

„Jem spí,“ potichu povedala Brianna a Roger začul z postieľky vychádzať prekvapivo hlboký pomalý dych. Znova mu položila jednu ruku na hrud' a tú druhú o kúsok nižšie.

Onedlho, keď sa už Roger sám poberal do ríše snov, začul, že niečo povedala a pokúsil sa prebrať natoľko, aby sa jej spýtal, o čo ide, ale podarilo sa mu zo seba vydať len tiché spýtavé „Hm?“

„Vždy som si myslela, že nejaké poslanie *mám*,“ zopakovala a hľadela nahor, do tieňa stropných trámov. „Niečo, čo som povolaná vykonať. No ešte neviem, čo to je.“

„No, určite si nebola povolaná stať sa mníškou,“ ospalo sa ozval Roger. „Viac ti povedať neviem.“

V tme bola mužská tvár. Videl vlhko sa zalesknúť nejaké oko a srdce mu od strachu búšilo. Ozývali sa bodhrány.

V ruke mal drevo, paličku či kyjak... zdalo sa, že sa stále zväčšuje, no držal ho zľabka v ruke, ktorou čiastočne tĺkol na bubon i do hlavy muža, čo naňho upieral hrôzou sa lesknúce oči.

Bolo s ním aj akési zviera, niečo veľké a nezretelné, čo sa mu v tme obtieralo o stehná a on ho ako na love krvilačne nasledoval.

Švihal zápästím a kyjak sa dvíhal a klesal, dvíhal sa a klesal stále dokola, dokola. V kostiach mu vyhrával bodhrán a paža sa mu zatriasla úderom, čo mätko a mlaskavo roztrieštil lebku.

Na chvíľu boli spojení, spojení tesnejšie ako muž a žena, srdcia im bili ako jedno. Hrôza a krvilačnosť vyvrcholila v tom mäkkom mlaskavom zvuku a v prázdnote noci. Telo sa zrútilo a on cítil, ako sa od neho odpája. Cítil lútosť nad tou stratou. Cítil pri tom páde na líci drsnú zem a ihličie.

V žiare ohňa sa v mužových očiach vlhko leskla prázdnota a tvár s ochabnutými perami mu bola povedomá, no na meno mŕtveho si nespomenul. Zviera mu v noci za ním vydychovalo na šiju horúci vzduch. Všetko horelo: tráva, stromy, obloha.

Bodhrán sa prihovárал jeho kostiam, no on nedokázal rozlíšiť slová, a tak zúriavo búšil do zeme, do mäkkého ochabnutého tela aj do horiaceho stromu, až vyletovali iskry. Chcel vybnať bubon z krvi a prinútiť ho hovoriť jasnou rečou. Potom mu palička z rúk odletela, rukou vrazil do stromu a tá mu vzbĺkla.

Zadychčaný sa zobudil a ruka mu horela. Inštinktívne si hánky priložil k ústam a zacítil kovovú chuť krvi. Srdce mu búšilo tak, že sotva dýchal. Vzoprel sa tomu pocitu a pokúsil sa upokojiť srdce, dýchať, držať paniku na uzde a zabrániť hrdlu, aby sa sťahovalo a škrtilo ho.

Bolesť ruky mu pomohla a odvieďla pozornosť od dusenia. V spánku musel pästou udrieť do dreveného hranola v stene chalupy. Kristepane, mal pocit, že mu praskli hánky. Silno si ich pritlačil dlaňou druhej ruky a škrípал zubami.

Prevalil sa na bok a v slabom svetle ohňa zazrel vlhký lesk akýchsi očí. Zakričal by, keby sa mu dostávalo dychu.

„Si v poriadku, Roger?“ naliehavo zašepkala Brianna. Dotkla sa mu pleca, chrbta, krivky obrv a rýchlo pátrala po nejakom zranení.

„Áno,“ povedal a lapal po dychu. „Zlý... sen.“ To, že sa dusí, sa mu nesnivalo a skutočne vedome zápasil o každý nádych.

Odhodila prikrývky, až zašuchotali, vzpriamila sa a dvíhala ho.

„Posaď sa,“ povedala potichu. „Preber sa úplne. Pomaly dýchaj a ja ti pripravím čaj... no, vlastne aspoň voľačo horúce.“